

Tózsér Árpád

Fiat

[VOLUNTAS TUA]

A halál fogadatlan kántora:
 sorra búcsúztatom barátaimat.
 S begyűjtva már a fekete Fiat,
 amely értem jön: elmúlás tora
 e versem is. Utam Fiatban kezdtem,
 nyolcszázötvenes piros kocsiban.
 Egyszerre voltam benne Pesten,
 s – nemcsak a rím kedvéért – Szocsiban.

Így lett a kocsim neve Atma.
 Abban nősültem, írtam, háltam,
 s hogy mi egyebet tettem, csináltam,
 ki tudja immár azt ma.
 S hogyha majd csörög az égi óra,
 ahogy kezdtem, Fiatban végzem:
 kocsi szállít a hamvasztóba,
 s a kocsi, kikötöm, Fiat légyen.

Fák menekülése

Az ember ül ötcsillagos szimulákrumában,
 s felváltva nézi computere ablakát s ablaka képernyőjét:
 az egyiken a Föld kerek képe, az úrból fényképezve,
 a másik mögött a Csallóközi sík, rajztábla, Faber-Castel.

Az ember számára mindkettő létezése hitkérdés immár,
 kezének, lábának egyikről sincsen emléke,
 a rajztáblán vasúti sínek logarléce csúszkál,
 a Föld képe fojtogatott ember kékülő arca.

Az ember trogloditaként ül elektronikus vadonjában,
 előtte a computer tábortüze, háta mögött csempézett barlang,
 s közönyösen nézi, ahogy egy pozitronnyaláb
 a még fából való, menekülő fák törzsébe csapkod.

Demiurgosz

Platónról nem hallott, de platós kocsit számosat készített. Huszonöt éves koromig ismertem [ismertem?], akkor lépett át saját mustrái s négylábú teremtményei, székei, asztalai, komódjai közül Platón örök ideáinak egyetemébe. Életében volt-mesterek mintái szerint dolgozott, viszont a körfűrészek és gyalugépek csonkította ujjai közül kikerülő bútordaraboknak mintha saját arcuk, agyuk, szívük lett volna [s van máig]. S nyelvük! E tárgyak a szolipszistáknak nemcsak a látvány, hanem a hasznosság nyelvén is bizonyítják valós létük. Ő maga valami kihalt nyelven beszélt, egyszemélyes dialektusban. Vagy inkább afféle „kalapversben”, à la dada, amelynek poétikáját elvitte magával – ötven éve próbálom megfejteni. Ha Gödel spirálideje hatvan-két évesen visszahozná, én, a fia, immár vénebben nála, akár az apja is lehetnék. E visszafelé folyó időben vajon milyen nyelven beszélénk? Versben? Halálos ágyán eszelősen ráztam, mint tollat, ha kifogy belőle a tinta: ne haljon meg!, éljen! Véssen az ágyfejekre rejtélyes cirádabokrokat, komódjaira nyüzsgő hangyabolyverseket újra. – Fél évszázada már az eget gyalulja.

Rezümé

Született egy szalonkabátos szörny karmos szülőfogójában, száműzetett a deklinációk tizenharmadik esetébe, mágneses elhajlás volt egyelidegenedettségűsűrítmény-társadalomban. holdkórosos én, nemtulajdonképpen névmás, nyelvi konstrukció egy államgrammatikában – elvben nem büntethető. Hány/inger határozza meg a tudatot?

Most az ókorban ácsorgó piaci posztpolgár. Rabszolgavásár – pénztárhány: kétezer év. Tulajdon-képpen még lábjegyzet sem lehet: mihez? Nincs Platón s metafizika. Pulzusa,